

ANNI ERKKO

MUTTA

MINÄ

SELVISIN

Miten vaikea lapsuus
voi kääntyä menestykseksi

ATENA

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Tätä kirjaa ovat tukeneet apurahoin Otavan kirjasaatiö
ja Aikakauslehtien päätoimittajat ry.

© Anni Erkko ja Atena / Kustannusosakeyhtiö Otava

Kustannusosakeyhtiö Otava / Atena
Asemakatu 6, 40100 Jyväskylä
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty

ISBN 978-951-1-52001-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Elämä on arvaamatonta.
Koska tahansa voi tapahtua jotain hyvää.
EEVA KILPI

Sisällys

Kovia kohtaloita vai kovia menestyjiä?	9
Äidin itsemurhan kokenut koomikko: Riku Niemisen tarina	15
Väkivallan keskellä kasvaminen opetti toimimaan kaaoksen keskellä: Marja Pyykön tarina	27
Vaikeudet kasautuvat, mutta eivät ennusta elämää	45
Turvakodista politiikan huipulle: Maria Ohisalon tarina	57
Köyhästä lapsuudesta perheen elättäjäksi ja rahaneuvojaksi: Hanna Himangan tarina	69
Toipuminen on se todennäköisin vaihtoehto	81
Väkivaltaisen alkoholisti-isän varjosta menestyskirjailijaksi: Anja Snellmanin tarina	93
Isän alkoholismin käsittely vei terapeutin uralle: Johanna Pohjolan tarina	107

Oman elämäntarinan kanssa on hyvä tehdä rauha	121
Huumeiden keskellä vietetyistä lapsuusvuosista palkituksi manageriksi: Peppi Puljujärven tarina	131
Koulukiusatusta pikkurikollisesta huippusuosituksi dokumentaristiksi: Sami Kieksin tarina	147
Turvallinen lapsuus vahvistaa resilienssiä – mutta niin tekevät myös vastoinikäymiset	159
Koulukiusauksen uhrista suosituksi esiintyjäksi: Samae Koskisen tarina	169
Pudotus yhteiskunnan ulkopuolelle vei tielle huippu-urheilijaksi: Rita Niemi-Mannisen tarina	181
Tarvitaan tavallista arkea ja oma keino nostaa itsearvostusta	193
Onnellisen lapsuuden myytti	201
Kiitokset	205
Haastattelut, lisälukemista ja lähteitä	207

Kovia kohtaloita vai kovia menestyjiä?

Puhelu isosiskolta tuli juhannusviikolla töihin. Ei hän koskaan työpäivien aikana soittanut. Sydän jätti lyönnin väliin, kun kävelin avokonttorin reunalla olevaan puhelinkoppiin.

”Isä on kuollut”, sisko kertoi.

Ensimmäisenä päälle vyöryi helpotuksen tunne, olin pelännyt äidille tapahtuneen jotain. Sen jälkeen tulivat pettymys ja surumielisyys. Minun ja isäni välit olivat katkenneet täysin jo yläasteen alkaessa, kun vanhemmat erosivat. Isä oli alkoholisti, jolle juominen ajoi perheen ja lasten, kaiken ohi. Lap-suutta sävytti sarja pettymyksiä, alituinen pelko ja ahdistus isän käytöksestä, häpeä kodista. Hän oli huhujen mukaan vanhemmalla iällä raitistunut ja yritti vuosien varrella muutaman kerran ottaa yhteyttä, mutta aina unohti puhelun alusta sen

tärkeimmän sanan: anteeksi. Nyt tiesin, että en kuulisi sitä koskaan. Se hulmautti päälle pettymyksen aallon, vaikka en ollut enää vuosiin tajunnut odottaneeni anteeksipyyntöä.

Minä ja sisarukseni kasvoimme kodissa, jossa äiti piti langat käsissään – hänellä ei ollut vaihtoehtoa. Kasvoimme elämään ilman isää, kasvoimme pärjäämään itse, hoitamaan asiat kunolla. Kasvoimme siihen, että apua ei aina saanut, että meitä ei katsonut isä, joka ihailee ja tukee. Hänen sameat silmänsä katsoivat muualle, seuraavaan ryyppyyn. Joskus ajattelen, että kaiken sen pärjäämisen ja epävarmuuden myötä kasvoimme myös aika koviksi. Ehkä meillä ei ollut vaihtoehtoa.

Ei se ollut huono kasvatus, ja mehän menestyiimme elämässä hienosti. Opiskelimme hyvät tutkinnot korkeakouluissa, osa jopa useammissa. Teimme töitä, etenimme urillamme. Perustimme perheet, joissa päihteet eivät ottaneet valtaa. Urheilimme, kasvatimme lapsiamme, yritimme tehdä paremmin ja onnistuimme. Olimme monella yhteiskunnan mittarilla menestyjiä.

Kun isä kuoli, puhuimme isosiskoni kanssa siitä, että toisinkin olisi voinut käydä. Olimme kyllä saaneet osamme ylikuormituksesta, pärjäämisen pakosta, jaksamisongelmista. Nuoruusvuosinamme juhlimme railakkaasti. Olimme kipuileet taustaamme, tunteneet sen taakan. Oli lopulta ollut pienistä hetkistä ja päätöksistä kiinni, että olimme päässeet hyvän kierteelle.

Samalla huomasin myös, että joka puolellani ympärilläni on valtava määrä samankaltaisista taustoista ponnistavia ihmisiä.

Koko yhteiskuntamme toittottaa meille, miten tärkeä ja merkityksellinen ajanjakso lapsuus on. Meille viestitään jatkuvasti, miten tärkeää on saada onnellinen lapsuus, jotta elämässä pärjää. Mutta eihän lapsuuttaan saa valita. Päihteet, perheen köyhyys, mielenterveysongelmat, koulukiusaaminen, ne kaikki ovat ihan tavallista arkea tuhansissa suomalaisissa kodeissa. Onnellisen lapsuuden tielle voi tulla monta asiaa.

Suomessa elää Terveiden ja hyvinvoinnin laitoksen mukaan 89 000 lasta, joiden vanhemmalla on tai on ollut vakava päihde-ongelma. THL:n arvion mukaan niiden lasten määrä, joiden vanhemmalla on lievempiä päihteiden käytön ongelmia, on moninkertainen. Suomessa elää köyhyudessa noin 120 000 lasta. Opetushallituksen mukaan joka kymmenes 4.-5.-luokkalainen tyttö kokee koulukiusaamista viikoittain. Onko näiden lasten elämä tuhottu, kun lapsuuteen mahtuu muutakin kuin onnea?

Ruotsalaisen rekisteritutkimuksen mukaan esimerkiksi vanhemman päihdehäiriö lisää lapsen riskiä sairastua vakaviin mieliala- ja ahdistuneisuushäiriöihin. Tanskalaisen rekisteritutkimuksen mukaan alkoholistien lapsilla on kohonnut riski sairastua päihdehäiriöihin, ja jopa somaattiset sairaudet ovat näillä lapsilla korkeampia. Päihdeperheiden lapsilla on keskimääräistä heikompi koulutus ja enemmän ongelmia kiinnittyä työelämään.

Mutta kaikille ongelmia ei tule.

Yllättäen monen tunnetun ja tuntemattomamman menestyjän takaa löytyy onneton, traumaattisia tapahtumia sisältänyt lapsuus, johon on kuulunut vanhempien mielenterveysongelmia,

köyhyyttä, koulukiusaamista, alkoholismia tai päihdeongelmia perheessä. Miksi nämä ihmiset ovat menestyneet, vaikka lähtökohdat elämälle ovat olleet kurjat? Sitä aloin itsekin poh-
tia, ja siitä pohdinnasta syntyi tämä kirja.

Tämä kirja selvittää, miten kulkee polku onnettomasta lapsuudesta kohti onnellista aikuisuutta. Mitkä ovat ne käänne-
kohdat ja tärkeät hetket elämässä, jolloin koko elämän suunta voi kääntyä? Mikä ratkaisee sen, että ihminen kääntää hanka-
lat elämän alkuvuodet voitokseen uralla ja käyttää oppimiaan asioita? Entä mitkä muistot tai taakat lapsuudesta seuraavat läpi elämän, vaikka kaikki menisikin hyvin?

Kirjassa oman tarinansa vaikeuksista eteenpäin pääsemi-
seen kertovat kirjailija Anja Snellman, kokki ja ruokavaikuttaja Hanna Himanka, tietokirjailija Johanna Pohjola, palkittu mana-
geri Peppi Puljujärvi, muusikko Samae Koskinen, dokumenta-
risti Sami Kieksi, europarlamentaarikko Maria Ohisalo, näyttelijä Riku Nieminen, ohjaaja Marja Pyykkö ja hyvinvointivalmentaja Rita Niemi-Manninen. He kaikki kokivat lapsuudessaan ja nuoruudessaan asioita, jotka eivät mahdu onnellisen lapsuuden muottiin. Silti he selvisivät kokemuksistaan ja lopulta menes-
tyivät elämässä.

Näiden kymmenen henkilön tarinoiden lisäksi kirja valot-
taa asiantuntijoiden näkemyksiä siitä, millaisia vaikutuksia vaikeilla kasvuolosuhteilla on ihmisen elämään ja miten vai-
keuksista huolimatta elämä voi kääntyä hyvään suuntaan. Asian-
tuntijat kertovat, miksi huono lapsuus ei ole pakollinen meno-
lippu huonoon elämään. He valottavat niitä käännehetkiä, joilla
voi olla valtava merkitys lapsen elämän myöhemmälle kululle.

He kertovat, millaisin keinoin vaikeimmista mahdollisista taustoista tulevat nuoret selviävät, miten vertaistuki voi auttaa elämässä eteenpäin ja mitä traumasta toipuminen vaatii. Asiantuntijoilla on tärkeä viesti jokaiselle, jonka lapsuus ei ole ollut kiiltokuvamaisen kaunis: vaikeissa oloissa kasvaminen voi lisätä resilienssiä ja kehittää sellaisia selviytymiskeinoja, joista voi olla elämässä sellaista hyötyä, jota lapsi ei osaa kuvitellakaan.

Tämä kirja tuo lohdullisen viestin kaikille, jotka painivat menneisyytensä kanssa. Vaikeasta ja pahasta voi saada polttoainetta hyvään ja upeaan.

Äidin itsemurhan kokenut koomikko

RIKU NIEMISEN TARINA

”Tässä maassa on tuhansia näkymättömiä tarinoita”

Riku Niemisen äiti oli yrittänyt itsemurhaa jo useamman kerran. Ensin äiti joutui vatsahuuhteluun sen jälkeen kun oli ottanut ison määrän lääkkeitä. Äiti päätyi Kajaanin sairaalan suljetulle osastolle useammaksi kuukaudeksi. Seuraavalla kerralla äidin puoliso soitti keskellä yötä Rikulle. Riku oli mökkeilemässä isovanhempiensa kanssa parinkymmenen kilometrin päässä äidin ja tämän uuden miehen kotoa. Äiti oli soittanut puolisolalle häiriintyneitä puheluita ja lähettänyt outoja viestejä. ”Äidin puoliso oli todella huolissaan ja pyysi minua menemään katsomaan, miten äiti voi. Otin pyörän ja poljin keuhkot tulessa

äidin kotiin. Kun saavuin sinne, ambulanssi oli jo pihassa. Äiti oli siellä sisällä ja matkalla sairaalaan”, kertoo Riku.

Seuraavalla kerralla äiti onnistui yrityksessään. Riku oli tuolloin 15-vuotias.

”Äiti oli yrittänyt itsemurhaa ensimmäisen kerran jo 14-vuotiaana, ja olin nähnyt arvet hänen käsissään. Olin aina tiennyt, että se ei ollut poissuljettu asia. Kun äiti sitten teki itsemurhan, olin tosi surullinen, mutta suruun sekoittui oudosti helpotusta: olin nähnyt, miten huonosti äiti voi ja miten vaikeaa hänellä oli.”

Äiti oli alkoholisti. Niin kauan kuin Riku muistaa, alkoholi oli läsnä perheen elämässä. ”Alkoholi kuului jos ei ihan päivittäiseen niin vähintään viikoittaiseen elämään. Humalahakuinen juominen oli läsnä niin kauan kuin muistan”, hän muistelee.

Riku asui äitinsä kanssa kahdestaan 12-vuotiaaksi asti. Vanhemmat olivat eronneet Rikun ollessa pieni. Isä oli viikonloppuisä.

Viikonloppuisin äiti lähti baariin ja jätti pienen Rikun kotiin yksin. ”Muistan, miten olin seitsemänvuotias, yksin kotona ja pelkäsin. Halusin äidin kotiin. Minulla oli tapana soittaa ravintolaan, jossa tiesin äidin olevan. Joskus hän oli siellä, joskus ei. Joskus soittoni jälkeen äiti tuli kotiin, joskus hän lohdutti minua puhelimesta ja sitten menin nukkumaan. Ja jäin yksin. Muistan vain sen, miten minua pelotti”, Riku kertoo.

Rikun isä ei tiennyt, miten paha tilanne pojan toisessa kodissa oli. Ainoa turvalliselta tuntuva paikka Rikulle oli isän vanhempien luona. ”Jos olisin saanut valita, olisin halunnut asua siellä. Mutta en saanut sitä koskaan sanottua. Eikä kukaan minulta sitä kysynytäkään.”

Hyviäkin hetkiä äidin kanssa elämiseen mahtui. Äidin kanssa urheiltiin, tehtiin retkiä ja katsottiin leffoja. Kun Riku söi leffaa katsoessaan karkkia, äiti joi.

Mukavista hetkistä huolimatta elämä oli arvaamatonta. ”Välillä suunniteltiin ja tehtiin asioita, ja sitten yhtäkkiä ei mitään. Äiti oli rakastava ja tuki minua, mutta sitten hän alkoi käyttää alkoholia myös kotona. Kotona meni kahdesta neljään litraan kaljaa. Muistan, miten koti oli täynnä isoja lasisia litran olutpulloja.”

”Ajattelin, että tätä tämä nyt on, että tämä on osa elämää”, Riku sanoo. Juomisen alkamista ei voinut ennakoida, vaan se tapahtui aina yllättäen. Alkoholi tuli kotiin, kun äiti alkoi opiskella. Silloin hän kävi enää harvemmin ulkona juomassa.

Äiti oli myös väkivaltainen Rikua kohtaan. Hän ei pystynyt hillitsemään itseään, jos hermot menivät. ”Äiti ei ollut ilkeä, hän ei ollut paha ihminen. Hän vain menetti kontrollin omiin tunteisiin ja omaan käyttäytymiseensä. En kyennyt kertomaan väkivallasta kenellekään, koska en halunnut äidille mitään pahaa tai aiheuttaa hänelle häpeää.”

Äidin väkivalta oli yleensä tavaroilla heittelyä, tukistamista, kädestä raahaamista. Jälkikäteen äiti aina pahoitteli väkivaltaisia otteitaan. Vain kerran äiti löi. Silloin Rikulla oli kaveri yökylässä eikä Riku suostunut lähtemään äidin suunnittelelmalle yllätysetrille. Yökylässä ollut ystävä todisti tapauksen vierestä. ”Väkivalta oli varmaan hänen taustastaan opittu tapa. Hänen isänsä oli alkoholisti, äidillä oli kuusi sisarusta ja hänen äitinsä teki töitä perhepäivähoitajana. Huomiota äiti ei varmasti kauheasti saanut, tai huomiosta piti kilpailla. Muistan äidin joskus

kertoneen, että vain yksi sisaruksista oli ollut lapsena hänen puolellaan”, Riku kertoo.

Äidin alkoholihuruiseen elämään kuului satunnaisia miessuhteita, jotka eivät koskaan jatkuneet pitkään. Kun Riku oli 13-vuotias, hän alkoi oireilla äitinsä juomisesta ja huomautella äidille alkoholista. ”Silloin äiti oli jo uusissa naimisissa ja käytti uuden puolisonsa kanssa alkoholia. Sanoin, että hänen alkoholinkäyttönsä aiheuttaa minulle vaikeuksia, että en pidä siitä.” Rikun mielipide ei saanut äitiä muuttamaan käytöstään. Alkoholismi oli vahvempi.

Äidin viinanhuuruinen elämä tarkoitti, että rahaa vaikkapa Rikun harrastuksiin ei riittänyt. Riku kokeili jääkiekon pelaamista, mutta liian suuret lahjoituksena saadut jääkiekkovarusteet saivat joukkuetoverit ilkkumaan. Varusteet roikkuvat Rikun päällä ja hän lopetti jääkiekon. Vuosia myöhemmin hänen isänsä ihmetteli, miksei Riku vain ollut pyytänyt uusia varusteita. ”Ei hän ollenkaan ymmärtänyt, että ei sellaista vaihtoehtoa ollut. Kaikki raha mitä oli, meni alkoholiin.”

Riku ei oireillut kotiolojaan näkyvästi. Hän pärjäsi koulussa, asioiden oppiminen ei ollut vaikeaa. Keskittymisen ja mielenkiinnon ylläpitäminen sen sijaan välillä oli. Riku ei kapinoinut opettajia vastaan tai ollut väkivaltainen. Sen sijaan hän oli opettajien lellikki ja tytöt tykkäsivät hänestä. Se riitti siihen, että nelosluokalla Riku kiinnitti koulukiusaajien huomion. ”Se kiusaaja, joka masinoi kiusaamista, niin hänenkin kotiolonsa olivat tosi ahdistavat. Heilläkin – kuten minunkin kodissani – kaikki oli näennäisesti hyvin. Vanhemmat olivat hyvissä viroissa ja oli hieno omakotitalo. Mutta olosuhteet siellä olivat raskaat.

Aikuisena tämä henkilö pyysi minulta anteeksi”, Riku kertoo. Kiusaaminen ei kuitenkaan kestänyt kauaa. Rikulla riitti kaveriteita. Heillekään hän ei kertonut kotona tapahtuvista asioista mitään. Ettei tunnelma menisi pilalle. Riku halusi pitää hauskaa kaverien kanssa.

Pakopaikka olivat videopelit, joita Riku pelasi satoja tunteja. Samalla tavalla Riku pakeni todellisuutta kirjoihin, elokuviin, musiikkiin ja teatteriin. ”Kaikki fiktio kävi. Mutta nykyisin aikuisena minä jotenkin jopa karsastan fiktiota. Haluan lukea tietokirjallisuutta ja katsella dokumentteja.”

Kaikesta huolimatta Riku rakasti äitiään. Kun he kävivät vähän ennen äidin kuolemaa yhdessä perheterapiassa, siellä piti näyttää kuvakorteilla, miten näki toisen ja itsensä suhteessa toiseen. Äiti valitsi pahantahtoisen ja pahan näköisen noidan kuvaamaan itseään. Muisto itkettää Rikua vuosien jälkeenkin. ”Äiti ymmärsi, että hän oli ollut väkivaltainen ja paha. Mutta en minä nähnyt tilannetta niin mustavalkoisena. Minua harmitti, että hän näki suhteemme niin, että hän on paha noita-akka.”

Riku asui vuoroin äidillään, välillä isällään ja välillä isovanhempien luona. Kun äiti tuli uudessa liitossaan raskaaksi, hän lopetti alkoholinkäytön ja tupakoinnin, ja Rikun mielestä äiti masentui sen seurauksena jollain tavalla. Huono olo johti itsemurhayrityksiin, joista kolmas sitten päättyi äidin kuolemaan.

Kun Riku kuuli äidin itsemurhasta, hän oli juuri ollut lomalla Espanjassa isänsä puolison lasten ja näiden isän kanssa. Loman päätteeksi velipuolen isä kertoi suru-uutiset äidistä.

Viikon päästä äidin kuolemasta Riku aloitti lukion. ”Mummini, isäni ja hänen puolisonsa ottivat tosi voimakkaasti koppia

minusta. Asuin isän luona ja lukiossa myös mummin luona pitkiä pätkiä ennen kuin muutin omaan asuntoon. Minulla oli tuohon aikaan myös tyttöystävä, jonka äiti oli tehnyt itsemurhan, kun tyttöystäväni oli yhdeksän. Sain vertaistukea häneltäkin. Sain myös kriisiterapiaa, mutta ensimmäisessä terapiassa terapeutti alkoi itkeä, kun kerroin elämästäni. Olin täysin ihmeissäni, että mitä minun nyt pitää sanoa. Ajattelin, että taidetaan lopettaa tämä terapia tähän”, Riku kertoo.

Äidin tekemisillä oli paljon vaikutusta Rikun elämään pitkälle eteenpäin. Hän oli kannustanut Rikua lapsena musiikki- luokalle ja soittamaan. ”Olin kertonut haaveilevani näyttelijän työstä, ja hän sanoi, että musiikkiluokka oli jotain, joka veisi minua eteenpäin sillä tiellä.”

Riku itse olisi halunnut soittaa musiikkiopistossa rumpuja, mutta niihin rahat eivät riittäneet. Soittimeksi valikoitui akustinen kitara, jota hän soitti kolme vuotta. Lukiossa Riku sitten osti itselleen rummut äidin henkivakuutuksesta saamallaan rahoilla.

Kaikki täysillä

Talvena, jona täytti 16 vuotta, Riku harkitsi itsekin itsemurhaa. Hän eli vaihetta, jossa kipuili menneisyyttään. Kajaanissa oli vesitorni, jonka huipulle nuoret olivat useaan otteeseen murtaneet. Siellä he katselivat maisemia ja kävelivät kaiteiden reunoilla. ”Yhtenä iltana olin surullinen, turtunut ja vihainen kaikesta siitä, mitä minulle oli käynyt. Päätin, että kävelen vesitornille ja hyppään alas.” Kun Riku saapui vesitornin juurelle, hän huomasi, että sen ympärille oli rakennettu monta metriä

korkeat piikkilanka-aidat. Ne estivät Rikua nousemasta torniin. ”Katselin niitä ja ajattelin, että ehkä tämä on joku merkki universumilta, että älä nyt vielä ole lopettamassa elämää”, Riku sanoo. Sen jälkeen hän päätti, että mitä ikinä tekeekin, hän tekee sen täydestä sydäimestä ja itseään säästelemättä, ettei mitään jäisi hampaankoloon.

Riku haki ja pääsi teatterikouluun. Kajaanin jättäminen ja Helsinkiin muuttaminen tuntui vapauttavalta. ”Se oli kuin kahleista olisi irrotettu”, Riku kuvailee. Hän sai uuden alun kaupungissa, jossa kadunkulmat eivät muistuttaneet vanhasta. ”Pääsin luomaan nahkani uudelleen. En ollut sidottuna Kajaaniin ja kaikkiin niihin paikkoihin. Mottoni oli, että teen hommia nöyränä, mutta nöyristelemättä. Teatterikorkeakouluun hakemisessa mielessäni oli itseni kehittäminen. Halusin olla tosi, tosi hyvä siinä, mitä tein. Halusin olla tosi hyvä näyttelijä, siis äärimmäisen hyvä.” Riku haaveili vaihtoon lähtemisestä Britanniaan, hän haaveili tekevänsä isoja musikaaleja, koska tykkäsi laulaa. Hän haaveili leffojen tekemisestä. ”Sitten rakastuin luokallani olevaan näyttelijäkolleegaan enkä halunnut lähteä enää mihinkään vaihtoon. Jäin Helsinkiin”, Riku muistelee.

Se saattoi olla uran kannalta hyvä päätös. Riku nousi hyvin nopeasti jo opiskeluaikanaan koko kansan tuntemaksi näyttelijäksi. Näyttelijä Jani Volanen ja Antti Hietala, joka oli tuohon aikaan Q-teatterin taiteellinen johtaja, tulivat eräänä päivänä katsomaan teatterikorkeakoulun kakkosvuosikurssin esittämiä klassikkonäytelmiä. Ajatuksena oli etsiä harjoittelijoita Q-teatteriin. Riku ja Sara Meller valittiin. He päätyivät tekemään Macbethiä Q-teatteriin. ”Se oli aika hieno juttu. Olin aina

nuorempana tykännyt Studio Julmahuvista. Ja oli hienoa, kun Jani Volanen oli ohjannut sen ja sitten olinkin samassa näytelmässä hänen kanssaan.”

Kun MTV3 tilasi Volaselta puolentoista tunnin viihdeohjelman, Volanen pyysi Rikua mukaan. Riku pääsi myös käsikirjoittamaan ohjelmaa, jonka nimeksi tuli *Putous*. Koko kansan viihdeohjelma nosti Rikun valtakunnan julkisuuteen.

Rikulle hänen taustastaan on ollut näyttelijän uralla valtavasti hyötyä. ”Olen käyttänyt menneisyyttä käyttövoimana työssä. Minun on todella helppo saada surun tunne esiin. Minun ei tarvitse kauheasti raotella menneisyyden ovia sen eteen, että saan kaihoisan fiiliksen tai vaikka vihaisen olon. Olen myös käsitellyt menneisyyttä taiteen tekemisen kautta. Olen käsitellyt kokemuksiani myös fyysisesti. Opiskeluaikana saatoinkin varata tanssisalin kahdeksaksi tunniksi ja tanssia pahaa oloa pois. Soitin myös kitaraa ja rumpuja paljon, kanavoin surua ja pettymystäni.” Myös liikunta on toiminut keinona purkaa asioita ja tunteita. ”En ole hengellinen ihminen enkä usko, että sukulaiseni katsovat minua pilven reunalta, mutta joskus kun olen tehnyt jotain erityisen raskasta liikuntasuoritusta, olen saattanut miettiä heitä, kokea että teen sen suorituksen he mielessäni.”

Vaikka Rikun tausta on vaikea, hän on tehnyt näyttelijänurallaan paljon komediaa. Se ei tunnu hänestä lainkaan oudolta tai ristiriitaiselta. ”Ei koomikon tarvitse olla iloinen tai onnellinen itse, vaan toivoa, että ympärillä olevat ihmiset ovat. Ja kyllä komedia ja huumori ovat minullekin olleet selviytymiskeinoja, enkä ole koskaan ajatellut, että ne olisivat jotenkin vähempiarvoisia.”